

Nr 11.

Av herr **Berling m. fl.**, om ändrad lydelse av § 9 nöjesskatteförordningen.

Enligt § 7 i nöjesskatteförordningen gäller, att nöjesskatten, med visst angivet undantag, varom här icke är fråga, utgår med 15 % å bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten. Såsom biljettpris anses enligt § 9 st. 1 i samma förordning det ordinarie priset för den tillställning, varom fråga är, utan hänsyn till att nedsättning medgives för vissa grupper av deltagare eller att biljett utlämnas utan betalning (fribiljett).

Den s. k. gruppbestämmelsen i § 9 skall uppenbarligen tillämpas vid alla tillfälliga nedsättningar. Därom torde icke råda tvekan.

Det är däremot tveksamt, hur bestämmelsen bör tillämpas vid de regelmässiga nedsättningar, som förekomma i form av abonnemang. Frågan är av väsentlig betydelse för bl. a. de statsunderstödda teatrarna utanför huvudstaden. Dessa företag ha till sitt väsentliga syfte att ge värdefull dramatik i landsorten och företrädesvis åt de ekonomiskt mindre välsituerade folkgrupperna. Det är av detta skäl, de erhålla anslag av staten för sin verksamhet. För att dessa företag skola kunna genomföra sin uppgift och erhålla det publika underlag, som är det berättigande för företagen, måste de arbeta med abonnemangssystem.

I praktiken yppa sig nu skilda meningar om tillämpligheten av den s. k. gruppbestämmelsen. Teatrarna hävda, att abonnemangspriserna äro att betrakta såsom ordinarie biljettpriser. Riksräkenskapsverket tillämpar gruppbestämmelsen även på de regelbundna nedsättningarna i form av abonnemang. Riksräkenskapsverkets tillämpning medför, att skatten kommer att utgå med mera än 15 % på de verkliga och regelmässiga biljettpriserna.

Den berörda frågan uppmärksammades senast av 1944 års nöjesskattutredning. I sin promemoria anförde utredningen:

»Härmed sammanhänger den nuvarande bestämmelsen (6 §), att såsom biljettpris anses det ordinarie priset för den tillställning, som är i fråga, utan hänsyn till nedsättning för vissa grupper av deltagare eller därtill, att biljett utlämnas utan betalning. I praktiken ha avsevärda tillämpningssvårigheter uppkommit då nedsatta priser tillämpats för t. ex. militär, skolungdom etc. För undvikande av orimliga resultat har man nog rätt ofta betraktat även dessa priser som ordinarie. — — —

Sistnämnda bestämmelser om nedsatta priser och fribiljetter ha berott på betraktelsesättet att det är bevisande av en nöjestillställning som belägges med skatt, beräknad efter den ordinarie avgiften för denna, oberoende av om besökaren i det enskilda fallet erlägger denna avgift. Nöjes-

skatten är konstruerad såsom en skatt å besökarens biljett, låt vara att arrangören svarar för inbetalningen. I verkligheten räknar givetvis arrangören med den nöjesskatt, som han har att inbetala, såsom en omkostnad för honom, liknande alla övriga omkostnader.

Då utredningsmännen nu vilja föreslå, att arrangören av nöjeställning har att erlægga nöjesskatt, motsvarande 20 procent av hans bruttointäkter, står det i bäst överensstämmelse därmed — och skulle samtidigt undanröja många svårigheter och medföra avsevärda förenklingar — att endast räkna med de verkligt erlagda avgifterna och således vid nedsatta priser för vissa grupper av deltagare taga skatt endast å de erlagda nedsatta avgifterna och å fribiljetter icke taga någon skatt alls. Ehuru det innebär en radikal förändring i förhållande till vad nu gäller, föreslå utredningsmännen att så sker.

 Med det nya beräkningssättet för skatten kunna ur förordningen helt utslutas de nuvarande bestämmelserna i 6 § tredje stycket om biljett till ett flertal tillställningar (abonnemang) eller till ett flertal personer (familjebiljett) ävensom bestämmelserna i 8 § första och andra styckena för det fall att tillträde lämnas utan att biljetter begagnas.»

 1944 års nöjesskatteutrednings förslag om beräkning av nöjesskatten icke per biljett utan å sammanlagda bruttoavgifterna vann av tekniska skäl icke bifall. Därmed förblev också spörsmålet om beskattning vid regelmässiga nedsättningar i form av abonnemang olöst.

Det är angeläget, att klarhet skapas i den föreliggande frågan och att abonnemangspriserna uttryckligen godkännas som ordinarie priser.

Efter det anförda hemställes,

att riksdagen ville besluta om följande ändrade lydelse av § 9 st. 1 i nöjesskatteförordningen: »Såsom biljettpris anses det ordinarie priset för den tillställning, varom fråga är, utan hänsyn till att tillfälligtvis nedsättning medgives för vissa grupper av deltagare eller att biljett utlämnas utan betalning (fribiljett)».

Stockholm den 15 januari 1949.

Edwin Berling.

Gustaf Karlsson.

Gottfrid Karlsson.

Anna Sjöström-Bengtsson.

Rud. Anderberg.

Sven Em. Ohlon.

Rickard Lindström.

Sven Larsson.

Axel Uhlén.

Torsten Andréé.

Bengt Elmgren.

Axel Leander.